

Kornpriserne i Dag med dem, der gjaldt for 2 Aar siden, vil være tilbøjelig til at give ham Ret. En Tønde Rug, sund og god Vare, kostede lige inden Krigens Udbrud 11 Kr., men i Dag maa vi betale omtrent 23 Kr. for en daarlig, ja slet Vare. I 1914 betalte vi 13—14 Kr. for en Tønde dansk Hvede, i Dag betaler vi op ved 23 Kr. I 1914 betalte vi 15—16 Kr. for en Tønde amerikansk Hvede, i Dag maa vi give 33—34 Kr. I 1914 betalte vi 17—18 Kr. for en Ton Kul, i Dag betaler vi op ved 70 Kr. Oliien er blevet dobbelt saa dyr, og ligeledes er Reparationspriser og Anskaffelsespriser paa nye Maskiner fordoblede. Jeg tror derfor, at de Herrer Møllejere sidder med gode Kort paa Haanden. Nej, vil man virkelig regulere og kontrolere dette Forhold, er der kun en Vej at gaa, den, som den norske Regering er gaaet. Den eksproprierede Norges største Mølle, en Mølle, der formaler 4,000 Tdr. Korn pr. Døgn. Skal vi herhjemme kontrolere dette Forhold, er der kun den Vej at gaa, at den danske Regering eksproprierer en af vore Møller, køber sit Korn og sit Kul og sætter Møllen i Drift. Derved vil den være i Stand til baade at kontrolere og regulere Prisen. Det skulde da være min Henstilling til den højtærede Minister, at han overvejer, om det ikke var klogt, at den danske Regering eksproprierer en Mølle for derved at faa Kontrol med, om der tjenes mere, end der bør tjenes, og om derved vore Brødpriiser fordyres.

Der er ogsaa i disse to Aar talt — og derom tales der endnu meget — om vore Kornforhold, baade om Brødkornet og Foderkornet. Jeg skal ikke komme ind herpaa, skønt jeg kunde have Lyst dertil, da jeg absolut ikke er begejstret for den sidst truffe Aftale. Jeg tror, det havde været klogt og en Lykke for Danmark, hvis Indenrigsministeren i 1914 i Prisreguleringskommissionen havde taget Hensyn til den Anmodning, han fik fra Borgmester Jensen og Raadmand Fr. Andersen om at oprette et Korndepartement og tage hele Kornspørgsmaalet i sin Haand. Man vilde da have været fri for at se det, som skete. Man saa den Gang, at Majs blev opkøbt til 15—16 Kr. her paa Pladsen, men nogle Maaneder efter var samme Vare steget til 23—24 Kr. Det vilde ikke være sket, hvis Staten havde haft Sagen i sin Haand, men var det alligevel sket, var i alt Fald den indvundne Fordel gaaet i Statskassen i Stedet for i Privatkapitalisters Lomme. Jeg tror, det havde været mere nyttigt og mere sundt

for Samfundet, om der var gaaet nogle flere Penge i Statskassen og lidt færre i Kapitalisternes Lommer. Der vil maaske blive sagt, og jeg tror, den højtærede Finansminister vil sige det: Der skulde mange Penge til denne Foranstaltning. Det ved jeg; uden Driftskapital lader det sig ikke gøre. Men det er en Vare, der ikke skal stor Driftskapital til at opkøbe, fordi den uafbrudt gaar ud og ind. Jeg tror ogsaa, det var sket, hvis Ministeriet havde troet, at Krigen vilde være saa længe, som den har, og det er min Overbevisning, at var det sket, havde den nuværende Indenrigsminister ikke haft saa mange graa Haar i Hovedet, som han har i Dag. Det havde været langt lettere for ham at faa Skik paa det, naar han havde haft hele Spørgsmaalet under sig.

Forleden Dag rettede det ærede Medlem for Nyborg-Kredsen (Birch) her i Salen en meget stærk Kritik mod Dampskibsrederne, fordi han mente, de ikke havde opfyldt den Forpligtelse, de var gaaet ind paa. Men hele det Spørgsmaal kunde vi have været udenfor, naar vi selv havde villet. Socialdemokratiet har gentagne Gange stillet Forslag om, at vi i Stedet (for at give store Tilskud til Det forenede Dampskibsselskab) skulde bygge nogle Skibe selv og føre vore Produkter til England og tage Kul hjem. Hvad vilde det sige, hvis vi i disse Tider havde haft en halv Snes Skibe i Søen? Det vil sige, at vi kunde have holdt vore Gaspriser, vort Ildebrændsel og saa fremdeles nede paa normale Priser, og det havde bidraget vældigt til at regulere Dampskibsredernes Fragter. Jeg er overbevist om, at havde vi haft Statsskibe i Søen, havde Rederne ikke povet at køre saa stærkt frem, som de har gjort. Det er mange Aar siden, Socialdemokrater første Gang rejste dette Spørgsmaal, men man har i denne Sal Gang efter Gang nedsablet Forslaget. Jeg er imidlertid overbevist om, at naar Krigen en Gang bliver sluttet, og vi faar Fred og Ro her i Landet, og vi rejser dette Spørgsmaal, vil det lykkes os at føre denne Tanke igennem.

Det var disse faa, om jeg tør sige, politiske Bemærkninger, jeg havde ønsket at gøre, og dermed skal jeg gaa over til nogle enkelte spredte Bemærkninger af lokal Natur. Det er til den højtærede Krigsminister, jeg vil henvende mig. Jeg ser ham ikke i Salen, men han kan maaske af sine Kolleger faa at vide, hvad jeg har sagt, eller læse det i Referatet. Jeg vil først have Lov til at bringe ham